

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Quomodo olim innocentia sit per ignes probata?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

pus id à se facinus admissum; eamq; populus ea negatione contentus non esset, dictitans, nihil assuetius esse reis, quàm ut scelera sua inficiando tegant, *Adferte*, inquit Britius, *infantem ad me*. Itur, adfertur triginta dierum infans: eo apportato, *Adiuro te*, ait, *per Iesum Christum Filium Dei omnipotentis, ut si ego te generavi, coram cunctis edicas*. Stupenda res, ex ore infantium prodit testimonium innocentis. Itaque vix mensem nata proles, disfertè fari cœpit, dixitq;: *Non es tu pater meus*. Ibi suspitione temeraria in admirationem versa, Episcopum præsentem anxie rogarunt, ut etiam, quisquam eius infantis esset pater, sciscitaretur. Tum ille censens curiositatem miraculo indignam, *Non est hoc meum*, inquit, *quod ad me pertinet, sollicitus sum. Vobis si aliquid superpetit, per vos quarite*. O quàm mutabile est vulgo ingenium? quia curiosus S. vir noluit reum prodere prodigiosa infantis responsione, mox admiratione in indignationem versa, id quod contigerat, magicis artibus aiebat populus contigisse. Itaque impetu facto, manus in eum iniiciebant, eumq; trahentes clamabant: *Non diutius nobis falso pastoris nomine dominaberis*: Ille igitur, ut innocentia suæ miraculoso testimonio calumniam patefaceret, vestis suæ sinu ardentes prunas excepit, & comitante toto populo, eas illæsis vestibus usque ad sepulchrum S. Martini pertulit; quas postquam inibi effudit, addito illo epiphonemate: *Sicut istud vestimentum ab his ignibus videtur illa sum, ita & corpus meum à mulieris coitu est impollutum*. Igitur, ne, quando innocentes sinistra fama contaminantur, maneant indefensi, Deus linguas infantium facit disertas; & vel ignibus illustrat Sanctorum suorum castitatem; quemadmodum olim calefactam Nessi sanguine vestem, venenumque æstû excitatum adhibuit in poenam impuritatis. Sed apud primos Christianos vstatissimum fuit, ut ignium lustratione crimina diluerentur.

Certè apud Francos sæculo post Christum octavo, in more erat, ut innocentiam suam testaturi, ferrum candens manibus gestarent. Quòd si non ladebantur, testimonium erat innocentia. Sin verò ladebantur, signum erat, quòd rei essent. Solebat autem ferrum candens sic consecrari: *Deus index iustus, qui autor es pacis, & indicas equitatem, te suppliciter rogamus, ut hoc ferrum ordinatum ad iustam examinationem*

VI.

Auentius
lib. 4. Anna-
liū Boiorum.

nem

416 Cap. XXXVI. Innocentes multos miraculosè à calumnijs liberatos, nem cuiuslibet dubietatis, benedicere & sanctificare digneris: ita ut si innocens (de pronominata causa, vnde purgatio querenda est) hoc ignitum in manus acceperit, illa sua appareat: & si culpabilis atque reus, iustissima sit ad hoc virtus tua, in eo cum virtute declaranda, quatenus iustitia non dominetur iniquitas, subdatur falsitas aequitati. Per Dominum nostrum, &c. Atque hac tantum absuit, ut impia indicarentur, ut sanctissimi Pontifices, principes Christianissimi, viri atque femine sacrate istas purgandi ceremonias vsurpârint. Solet tamen idem factum diversis & atatibus, hic pietatis, alibi erroris nomen accipere. Luithardus epistolarius apud Carolum III. Imp. Magister à Suenorum proceribus stupri infamatus, quod familiarius, quam domus Casaria maiestatis postularet, cum Augusta viueret, dignitate motus, in Italiam abit. Richarda Augusta, tam sinistro rumore aspersa, candenti ferro crimen adulterij obiectum diluit. Deinde haud umquam talem se à Casare, nedum à quopiam alio mortalium violatam esse persanctè deierat. Misso ac remisso repudio, in Andalaun sacrarum fumarum adem, quam ipsa dedicauerat, petit, ibiq; obiit & sepulta est. Hæc Auentinus.

VII.

Cranzius. lib. 4 Saxoniz. cap 5. & 32. Leont. in vita S. Ioan. Eleemosyn.

Indicant eundem Iustrandi morem historici probatiores. Nam, vt de S. Kunigunda Virgine, & Coniuge S. Henrici, per ignitos vomeres probatissima innocentia taceam, toto orbe decantata, Leontius certè Episcopus testatur, Porphyriam quamdam, priùs Veneris mancipium, impuram vitam duxisse, postea ab Abbate à flagitio ad continentia leges abductâ, apud eundem, quasi in asylo, habitasse, vt haberet custodem castitatis. Ea Porphyria, vti plerumque suspiciosum vulgus facilè ab inuidente Sanctis stygio hoste in iudicia temeraria impellitur, magnæ infamiae dedit occasionem. Alia quædam puella, quæ mater videri volebat, infantem suum in publico exposuerat, quem, ne fame periret, Porphyria transiens, audiensq; vagientem, misericordiâ mota suscepit alendum. Et aluit domi suæ filium alterius de plateis collectum. Quid pronius fuit, quàm suspicari, feminam libidini assuetam peperisse? & peperisse prolem ab eo acceptam, cum quo cohabitaret? Hæc prima suspicio fuit. mox tacitum inter quosdam murmur. mox & rumor à mussitantibus vulgatus. Denique clara fama, vnde & ille, & illa infamis. Sed quia emendanda